

Deffner (Τσακων. Γραμματ.) γράφει δρημόνι ἡ δρυμόνι καὶ θεωρεῖ ὑποκοριστικὰ τοῦ τρημῶν ἢ τρυμῶν ἐκ τοῦ τρήμη ἢ τρύμη—τρῦπα, ὁ δὲ Α. Κοραῆς (*Ατακτ. 4, 106) γράφει δρομώνι καὶ παράγει ἐκ τοῦ δρόμων—πλοιάριον, ὅπερ συνηθέστατον παρὰ τοῖς Βυζαντίνοις, ὥστε δρομώνι κυρίως—δοχεῖον μέγχ. Ἡ συγχριτικὴ γλωσσολογία ἀνεκάλυψεν ὅτι τὰ ὄνοματα τῶν πλοίων καὶ τῶν δοχείων καθόλου ἀνταλλάσσονται συνηθέστατα, π. χ. γανλο—κουβᾶ, καὶ εἰδὸς πλοίου, ἐκ τοῦ λατιν. *vascellum*=βαρέλι τὸ γαλλικὸν *vaisseau*, ὅπως ἐκ τοῦ *corbita*=καλάθι (κερμ. Κορύ) τὸ *corvette*, κτλ.

Χόβολη.

Ἐνιαχοῦ λέγεται καὶ οὐδετέρως χονδρόλη καὶ χό-
σου.λι—πεπυρωμένη τέφρα. Ὁ ἀρχικῶς τύπος ἦτο φον-
γό.λι, ὅστις ἀκούεται ἐνιαχοῦ. Γίνεται ἐκ τοῦ ὑποκορι-
στικοῦ *fogolo* τοῦ ἐνετικοῦ *fogo*=*fuoco*=πῦρ. Τὸ
φόρο.λη λοιπὸν ἐγένετο χόβολη ὡς φοῦχτα καὶ χοῦ-
φτα. Ἐκ τοῦ *fogo* τούτου καὶ τὸ ἡπειρωτικὸν φόργα
καὶ τὸ πελοποννησιακὸν φόκος, ἐξ αὐτοῦ δὲ τούτου καὶ
τὸ φογοῦ, ὅπερ μετεβλήθη εἰς φοβοῦ καὶ φονδοῦ καθ'
ἢ ἀναλογίαν τὸ β ἀντικατέστησε τὸ γ εἰς τὸ χόβολη
ἀντὶ (φ)χόρο.λη. Καὶ τὸ *focolare* ἐγένετο φονγ.λάρος
(καπνοδόχη) ἐν Χίῳ (Πασπάτη Γλωσσάριον 376) καὶ
χονδράρος ἐν Ικαρίᾳ (Χατζιδάκης Idg. Forsch II 387)
καὶ φονγγάρος ἐν Κυθηραῖς. Καὶ τὸ ζεκυνθηγὸν φονγ-
γαρία τῆς αὐτῆς ἀρχῆς εἶναι—έστιν.

Ο δὲ S. Fraenkel ἐν τῷ αὐτῷ περιοδικῷ ἐν πραγ-
ματείᾳ ἐπιγραφομένῃ *Orientalisches im Byzantini-
schen* γνωματεύει ὅτι ἡ λέξις κονδάρι εἶναι σημιτικῆς
ἀρχῆς=κόμβος, ρόζος τῶν δένδρων, καὶ ἀναφέρει τὰς
ἀραμαϊκὰς λέξεις *Kebara* καὶ *Kibbara*. Ωσαύτως λέγει
σημιτικὴν τὴν λέξιν φρτ.λι, ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ *fatila*,
ὅπερ αὐτὸ τοῦτο σημαίνει. Κατὰ τοῦτον ἡ λέξις
αὖτις οὔτε πρὸς τὸ φυτὸν σχέσιν ἔχει, ἐξ οὗτον φυτ.λ-
λιον γράφουσιν, οὔτε πρὸς τὸ φῶς, ἐξ οὗ κατ' ἄλλους
φωτ.λ.λιον (ἢ φωτ.λι καὶ φωτ.λι).

..

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

A.

— Είρκτη! είρκτη βαθεῖα, ζόρερά είρκτη! ὡ, πόσον
τὴν καρδίαν μου πιέζουσιν οἱ ύψηλοί σου τοῖχοι, οἱ χαλ-
κόδημοι! ὡ, πόσον ἀπαισία, πόσον φοβερά παρίστα-
σαι πρὸ ἐμοῦ, ὅταν, ὡς νῦν, ἡ νῦν σὲ πληροῖ διὰ τῶν
μελανῶν σκιῶν της! πόσον ἀγρία καὶ ἀπειλητικὴ μοί
εἶναι ἡ πενθήσης ἡρεμία σου! ὡ, ἡ σιγή σου εἶναι σιγὴ
θανάτου, ὁ ζόρος σου θανάτου ζόρος, ὡσεὶ ἡσο βαθύσκο-
τον Ταΐνάρου χάσμα, "Ἄδου προδόμος! . . . Ναι! πρό-

δομος τοῦ "Ἄδου εἶσαι δι' ἐμέ! . . . Αὔριον δταν ὁ Φοί-
βος διὰ τῶν πρώτων αἵτου λαμπτηδόνων χρυσώσῃ τὴν
ἀγνὴν χιόνα τῶν ὑψικρήμνων βουνῶν, χαροπάι αἱ μητέ-
ρες θ' ἀφυπνωστὶ τὰ τέκνα δι' ἐνὸς ἐπὶ τῶν χειλέων τρυ-
φεροῦ ἀσπασμοῦ, δι' ἐνὸς στοργικοῦ μειδιάματος· καὶ
μία μόνη μήτηρ, μήτηρ δυστυχής, κεκυρτωμένη ὑπὸ τὰ
ἄχθη τῶν ἑτῶν καὶ τῆς συμφορᾶς, — ἀλλὰ καὶ τοῦ ὀνεί-
δους, φεῦ! — δακρυσταγής, λυσίκομος, μελανείμων, ρυ-
τίδων ἔμπλεως, θά στένη γοεράς οίμωγάς, θά ρίπτη
τέφραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀπεγνωσμένη καὶ ἀπελπις! ἡ
μήτηρ αὕτη ἔσται ἡ μήτηρ μου! . . .

Αὔριον, δταν ὁ αἰθήρ φαιδρῶς ἐρυθριάσῃ ὑπὸ τὰ ρόδα
τῆς Αὔγης τὰ φωτόπλαστα, φαιδροὶ καὶ μειδιῶντες
θ' ἀφυπνισθῶσιν οἱ πολυμέριμνοι θνητοί, φαιδροὶ καὶ
μειδιῶντες θά δικυρθῶσιν ἀνά τὰς εύρειας ὄδοις τοῦ
ἄστεως, ἐπὶ τὰ ἔργα αἵτουν βαίνοντες· καὶ ἐν ἡ στιγμῇ
δι γεωργὸς ἐμπηγνὺς τὴν ὕννην αἵτουν εἰς τὴν εῦφορον γῆν,
καὶ δι φελῆς ποιμὴν ἀγῶν πρὸς τὴν παχυτέραν καὶ δρο-
σωδεστέραν τῶν ἄλλων νομὴν τὴν χιονώδη ἀμνάδα του,
θ' ἀπολκύωσιν ἀνεπιφθόνως τὸ ζελῶρον φῶς, ἡ θύρα
αὐτη, ἡ σιδηρὰ αὐτη θύρα μου θ' ἀνοιγῆ ἀποτόμως,
καὶ σκληρὴ χειρες τῶν ὀλυσιδέτων βραχιόνων μου λα-
βόμεναι, θά μὲ δόηγήσωσιν ἔκτος τῶν τοίχων τούτων,
ἐμὲ τὸν ἀθώον καταδίκον. θά μ' ὁδηγήσωσι πρὸς τὸ φῶς
τῆς ήμέρας! καὶ θά ἵδω τὸ φῶς· ἀλλὰ τὸ ἐσχατον, φεῦ!
διύτι μετ' οὐ πολὺ ἡ κεφαλὴ μου, νεκρὰ καὶ εἰδε-
χθῶς μορφάζουσα, θά καταπέσῃ ὑπὸ τὴν ἀκάθεκτον
ὑρῆν τῆς ἀπηνοῦς τῆς λαμπτηόμου μαχαίρας! . . . Οι-
μοι αὔριον ἀγόμαι ἐπὶ τὴν λαμπτηόμου!

Καὶ δταν ὁ Φοίβος σέβεται τὴν ἀμετρολαμπῆ αἵτου
πυρὸν εἰς τοὺς σκπειρωδεῖς τοῦ κύματος κόλπους καὶ
ὑπὸ τὰς ἐσπειρινάς σκιάς τὰ ἡλιόχρυσα τοῦ αἰθέρος νέφη
διαβαφῶς σκυρωπῶς βαθύφαια, ἀνηλεη σμήνη μελα-
νοπτέρων ὄρνεων, ἀθρόα ἀπὸ τῶν ἀπροσίτων κρημνῶν
αἵτων καταπάταντα, θά κατασπαράττωσιν οἰκτρῶς διὰ
τῶν γαμψῶν ὄνυχων πτῶμα ἀκέφαλον καὶ ἀμορφον!
τὸ πτῶμα ἐκεῖνο ἔσται, φεῦ! τὸ ἐμόν!

Εἶναι φοβερὸν ν' ἀποθνήσκῃ τις ἔνοχος· εἶναι φοβερὸν
νὰ βαίνῃ πρὸς τὸ ἄγριον μνῆμα ὡς ἔχνος διαβάσεως
ὅπισθεν αἵτου καταλείπων στυγερὸν αἴλακα αἴματος·
καὶ στὰς παρὰ τὸ χείλος τοῦ τάφου μετ' ἴλιγγου καὶ
ἄλγους, νὰ πρέμηται στρέφων τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ζοφᾶδες
αἵτου παρελθόν, νὰ φοίσῃ ἀτενίζων πρὸς τὸ ἀχανές καὶ
ἀβυσσόσπλαγχνον μέλλον!

'Αλλὰ μὴ δὲν εἶναι ἐπίσης φρικῶδες ν' ἀποθνήσκῃ τις
ἀθώος, μόλις ὀκτωκαιδεκατής, πρὶν ἔτι δρέψῃ τὰ
ρόδα τοῦ ἔαρος αἵτου, πρὶν ροφήσῃ ἐνηδόνως τῆς ἱδίης
αἵτου τὸ ἀγνὸν δροσόμελο! ν' ἀποθνήσκῃ ἀθώος ἐπὶ τῆς
λαμπτηόμου, φεῦ! κηλιδούμενος ὑπὸ ἀδίκου ὀνείδους,
κολαφίζομενος, σρακελούμενος ὑπὸ τῆς τυφλῆς πρὸς τὴν
ἀθωάστητα αἵτου κοινωνίας, φέρων τὴν ἀράν τῆς ἀμει-
λίκτου δικαιοσύνης καὶ τιτρωσκόμενος τὴν καρδίαν. οἰσ-
τε διὰ δηλητηρίου βέλους, ὑπὸ τῆς θλιβερᾶς ἴδεας δτι
ὑπὸ τὸ βαρὺ ἄχθος τῆς συμφορᾶς ταύτης, τοῦ ὀνείδους
τούτου, τῆς ἀμέτρου ταύτης ὀδύνης καταλείπει τεθαμ-
μένην ἔσται γηραιάν αἵτου μητέρα τὴν πολυφλακτον,

καὶ τὴν νεαράν ἀδελφήν, τὴν τρυφεράν καὶ γλυκείαν παρθένον! . . .

Φεῦ. Φεῦ! ἐνδύθητι ἀπὸ τοῦδε πέπλον χρησίς, αἰωνίου χηρείας, τάλκινα ἀδελφή! τίς πλέον ἀνὴρ θὰ συναινέσῃ ποτὲ ἵνα συνδέσῃ τὸν βίον αὐτοῦ μετὰ τοῦ σου, ἵνα ὀδηγήσῃ πρὸς τὸν βωμὸν τοῦ ὑμεναίου ἀνθοστεφῆ καὶ λευχείμονα νύμφην αὐτοῦ τὴν ἀδελφήν τοῦ ἐνόχου δεσμώτου, τοῦ καρκοτομηθέντος καταδίκου τὴν ἀδελφήν; . . .

Καὶ ὁ τάλας νεανίας, ὁ ἀθώος κατάδικος, ἔκρυψε σιωπήσας ἐν τῇ παλάμῃ τὴν ωχρὰν αὐτοῦ μορφήν δὲν ἔθρηνει ροφῆ τὰ δάκρυά πρὶν ἡ ρεύσωσιν ἔτι ὀπότεν εἶναι βαθυτάτη καὶ ἄπειρος ἐν τῇ καρδίᾳ ἡ φλογώδης τοῦ πόνου πυρά· ἀλλὰ τί διενοεῖτο ἐν φέντε σιγηλῷ: ὥ, ἀρά τὴν ἀνεπιστρεπτεί οἰχομένην εὐχαρῆ καὶ μακαρίαν αὐτοῦ παιδικότητα, τὴν ἀσπιλον καὶ φαιδράν αὐτοῦ ἥβην, ἥτις δὲν ἔμελλε νὰ φθάσῃ εἰς γῆρας, τὴν μητέρα αὐτοῦ, τὴν ἀδελφήν, τὴν σφαλεράν ἀνθρώπινον δικαιοσύνην, τὴν εἰρητήν, τὸν τάφον, ἢ τὸν Θεόν, τὸν Θεόν πρὸς ὃν ὅσον οὕπω μετέβαινεν; . . . Ἰσως ἀπεντά ταῦτα ὄμοι, ἴσως τὸ τελευταῖον καὶ μόνον! . . .

B'.

Θροῦς ἐλαφρός, τριγμὸς βραδύς, οἰονεὶ ἔηρῶν φύλλων ὑπὸ τὴν βασιὰν τῶν ἀνέμων πνοήν· ἡ σιγὴ τῆς βαθείας εἰρκτῆς ἐλκρόως ὑποστένει! Τύποι ἀποτόμως ὁ μετραῖς τὴν κεφαλήν, ἐν φέντεις αὐτοῦ ἀπωτάτου ἥξει ἡ πρώτη διάτορος φωνὴ τοῦ μεσονυκτίου ἀλέκτορος.

— Τίς εἰ! . . .

— Σιγή! εἰμὶ ἕγω! ἥθιον νὰ σε σώσω! ὑποψελλίζει μελιχρῶς οἴονεὶ διὰ τῆς πνοῆς καὶ μόνης μορφὴ φρεδινὴ καὶ μελκνόπεπλος ὡς ἡ νύξ, εἰποδήσασα, ἀγρωστὸν πῶς, ἀπὸ τοῦ θυριδίου, ὥπερ ἀθορύβως διήνοιξε.

— Οὐρανέ! ἡ ἀδελφή μου! . . .

Ἐπὶ στιγμὴν ἀπολιθοῦνται ἐν ἀγαλματώδει ἀκινητοῖς. ἀμυδρῶς ἀλλ' ἀπλήστως ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐκείνη τὰς παμποθήτους ὄψεις ἀλλήλων προσκατείζοντες. Περιπτύσσονται, καταφίλοινται περιπαθῶς· ἀπιστοῦσιν εἰς τὴν μέθην τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὡς πρὸς παράδοξον ὄνειρον. Ἐν τέλει δ' αἱ δύο ωχραὶ καὶ ὥραίαι μορφαὶ ἐκείναι, ἃς ἡ φύσις ἐπὶ σκοπῷ ἴσως ἐπλατενὸν ἀπαραλλάκτως ὄμοιας, ἀποχωρίζονται.

— Πτηνὸν τοῦ παραδείσου χιονόπτερον! πῶς ἥλθες, πῶς διέβης, πῶς εἰσέμυσας ὑπὸ τοὺς ἐπαράτους τούτους θόλους μου; Ω! φρίττω ἀναλογιζόμενος ὅποιος καὶ ὀπόσους κινδύνους χάριν ἐμοῦ ἀντεμετώπισα!

— Μακράν, ἐπὶ τῶν τοίχων προσερπύζουσα τοῦ περιβόλου τῆς εἰρκτῆς, ἀπὸ τοῦ ὑψους αὐτῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς παρακειμένης εὐφύλλου πλατάνου ἐπήδησα· ἐκεῖθεν δὲ δι' ἀλματος μικροῦ ἐπὶ τῆς ἀλλῆς τῆς προσεχοῦς ψριμησα· ὥ, εὐεργετικὴ ἡ φύσις ἡ αὐτομάτως ἀναβλαστήσασα τὸ συνεχές τρύτο ἀλτύλιον ὀάσεως δίκην ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ θιλιθεροῦ τούτου περιβόλου! . . . ἡ τελευταῖα τῶν δρυῶν παράκειται πρὸς τὴν θυρίδα σου· ἔνοιξε ταύτην διὰ μαχαιριδίου αἰχμηροῦ· ἥθιον ἵνα σὲ

σώσω· ἥδη ἀπελθε διὰ τῆς αὐτῆς ὄδος· ὥ, σπεῦσον ἀδελφέ μου, ἱκετεύω σε.

— Ω! Τρυφερὰ πελειάς! ἄγγελε ἐλπίδος, σωτηρίας ἄγγελε! ἥλθες ἵνα μὲ σώσης τὴν ζωὴν δύνασαι ἀρχὰ νὰ σώσῃς ὄμοιον καὶ τὴν τιμὴν μου ἀπὸ τῆς στυγερᾶς, τῆς αἰωνίου κηλίδος της; τί ὀφελεῖ ἂν ζήσω δραπέτης, πλάνης, κατάρατος ἀτιμος, πατῶν ἀκάνθας εἰς πάν μου βῆμα, κατὰ πετρῶν προσκόπτων, πρὸς βράχους συγκρουόμενος, καὶ παρεκτὸς τοῦ ὄνείδους τῆς γενικῆς καταδίκης φέρων ἐν τῇ καρδίᾳ ἔτερον ὄνειδος, ἀληθής τοῦτο, ὅτι ἔφυγον, ὅτι παρέβην τὸν Νόμον τῆς Πατρίδος, ὅτι δὲν ὑπέστην ὡς ὥφειλον εὐπιθῶς καὶ γενναίως τὸ θανάσιμον ράπισμα τῆς ἀναιτίως παραργιμένης ἀλλὰ πάντοτε σεβαστῆς καὶ φιλτάτης ταύτης Μητρός;

Οὐχί, οὐχί, ἀδελφή μου! δὲν θὰ καταλίπω ἀνάνδρως τὰ ζεφέρα ταῦτα τελέη, δὲν θὰ διαβῶ παρανόμως τὸν ἀπαίσιον τοῦτον οὐδόν! ναί, ἐκεὶ πόρρω ἐκτὸς αὐτοῦ μὲ καλεῖ ἡ ζωὴ, ἡ στοργή, ἡ εὐδαιμονία· ἀλλ' ἡ βροντώδης καὶ ιερὰ φωνὴ τοῦ καθήκοντος μὲ καθηλοὶς ἀδισταπτωτος ἐδῶ! . . . "Τπαγε, φύγε ταχέως σ' ἐπαπειλεῖ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐνταῦθα ὁ ἀσκοπος κινδύνος· ὑπαγε, ἀπάγγειλον ἔξ έμοι πρὸς τὴν ποθητὴν μητέρα ὅτι δὲν θὰ μ' ἐπανδήῃ εἰμὴ μόνον ἐν τῷ οὐρανῷ! . . .

— Ωρά, ἐνοῦσα τὰς χειρας, ἀγνὸν μάργαρον δακρύου ἀποστίλθον ἐν τῷ σκότει σταλάζουσα, λέγει ἡ κόρη διὰ παλλομένης φωνῆς:

— Ω φρίκη! ὥ ὁδύνη! τάλαν ἀδελφέ! οὕτω λοιπὸν τὰ πάντα ἥδη ματαιοῖς, τοὺς κόπους, τοὺς ἀγῶνας, τὰς ἐλπίδας μου; . . . οὐχί! δὲν θ' ἀντιστῆς εἰς τὰ δάκρυα μου· ἡ θέρμη αὐτῶν καὶ τοὺς πάγους ν' ἀναλύσῃ δύναται· ἀλλὰ καὶ ἡν ἔτι τὸ δάκρυ μου περιφρονήσης, καὶ ἡν ἔτι κατασυντρίψης ὑπὸ τοὺς σκληροὺς σου πόδας τὴν ἀδελφικὴν καρδίαν μου, εἰς τὸ πύρινον δάκρυ, εἰς τοὺς ὑποτρέμοντας λυγμούς ἐκείνης ἡς τὸ κλονούμενον βῆμα ὀφελεῖ ἵνα ὑποστηρίξῃ ὁ ρωμαλέος ἀνδρικὸς βραχίων σου, εἰπέ θὰ ἥδυνασο ἔτι, θὰ ἥδυνασο ν' ἀντιστῆς;

Οἱ ὄφιταλμοι της ἀστράπτουσιν ἐν τῷ σκότει, γονυπετοῦσα δὲ περιβάλλει τὸ λυδμένον τοῦ δεσμώτου γόνυ διὰ τῶν λευκῶν βραχυόνων αὐτῆς.

— Ω! σὲ ἱκετεύω! σ' ἔξορκίζω . . . εἰς τὴν πονούσαν μητέρα! εἰς τὸν Θεόν! ἀδελφέ μου, ὑπάκουσον, σωθῆτι! . . .

— Ω δάκρυ γυναικός! ὥ ιερὸς ὄρκος ἀγαπώσης καρδίας, ὥ θιξικάρδιος ὑπόμνησις τοῦ μητρικοῦ ὄνταματος! . . . ὥ σύγκρουσις ἀγγῶν αἰσθημάτων, ὥ πάλη ὄρμῶν εὐγενῶν ἡ τὴν νεαράν τοῦ μείρακος καρδίαν σφοδρῶς κλυδωνίζουσα! . . .

Τέλος κοιλαίνουσι τὸν βράχον οἱ στηγόνες τοῦ δικαιούου· κάμπτει εὐπιθῶς τὸν αὐχένα τῆς ἀνδρίας ὁ ἀγέρωχος κολοσσός· ἥτοι σφοδρὰ ἡ πάλη, καὶ ὑπέκυψε εἰς αὐτήν.

— Θὰ σωθῶ! . . . ἀνακράζει ὁ δεσμώτης.

Μαρτίανα χραῖς ἀφανῶς ἀνατέλλει ἐπὶ τὰ γεῖλη τῆς παρθένου, ἀτινκτ βιωστι.

— Θεέ! Σοι εύχαριστώ! . . . Καὶ ἥδη σπεῦσον! ταχὺς ὡς ὁ λαγώς ὁ περῶν τὰς λειμῶνας, ὑπέρθηθι τὰς κορυφὰς τῶν πλατάνων, ἔρπυσον στερρῶς ἐπὶ τὸ ὑψόδυτον τεῖχος ὡς ὁ μέλας κισσός, διάνυσον τὸν λοφίσκον, ὅπτις ὅπισθεν προβάλλει, καὶ εἰς τὴν κεκρυμμένην ύπὸ σκιάν δρυῶν καὶ κλημάτων καλύπτην παρὰ τὴν κλιτὸν αὐτοῦ, λάμψον ἀκαριαίως ὡς χρυσὴ χαρᾶς ἀστραφὴ πρὸ τῶν τεθλιμμένων ὄμψατων τῆς φίλης μητρός, ἦτις θρήνοςσα ἔκει ἀναμένει.

— Καὶ σύ, ἀδελφή μου;

— Ἔγώ; ἔγὼ ταχεῖα ὡς ζεφύρου πνοὴ θὰ ἀποστῶ ἐντεῦθεν· ἀλλὰ δὲν σοὶ ἀκολουθῶ· οἱ πόδες μου οἱ ἀσθενεῖς κλονούμενοι, ἀδυνατοῦσιν, ἵνα διανύσωται πάλιν τὴν μακρὰν ὄδόν ἀλλὰ παρὰ τῇ Ἐρμιόνῃ, τῇ ἰσαδέλφῳ φίλῃ μου, ἦτις οὐχὶ μακρὰν ἐντεῦθεν οἴκει, κατὰ τὴν ύπὸ τὸν γείτονα κυρτοβαθῆ λοφίσκον ἀκραν τῆς πόλεως, θὰ αἰτήσω βραχεῖαν φιλέξειν μέχρι τῆς αὐγῆς· Νῦτε δ' ὁ χρυσοῦς Φοίβος ἐπιλαμψῃ ἀνὰ τοὺς γλυκούς αἰθέρας, διὰ τῆς πρώτης φαιδρᾶς αὐτοῦ ἀκτίνος διώκων τὰς μελανοπτέρους σκιάς τῆς νυκτός, τότε κ' ἔγὼ φαιδρὸς ὡς πτηνὸν καὶ εὐδαίμονων, μετὰ τῆς γλυκείας φίλης θὰ δράμω πρὸς τὸ ἀπόκρυφον ἄντρον ὑπῶν.

— Ω πλάνος γλῶσσα σειρῆνος ἀγνῆς! . . . ὁ νεανίας τὰ κατάρκατα ράκη τῆς εἰρκτῆς ἀπορρίπτων, τὴν μέλαιναν καλύπτραν, ἢν ἡ κόρη τείνει αὐτῷ εὐπειθῶς, περιβάλλεται· ὅρμη φεύγει, πετάξῃ ἀπὸ τῆς θυρίδος! . . . εὔδρόμει, νεαρέ! εἴθε ἡ χείρ τοῦ Θεοῦ νῦν σὲ σκέπη! . . .

Γ'.

Δαιπόν καὶ τὰ ἀγνὰ χείλη λαλοῦσι τὸ φεῦδος; λοιπὸν καὶ αἱ ώραιαι ψυχὴι κρύπτουσιν ἀπάτην, ύπόκρισιν; ναΐ, διάκις ἡ στοργή, ἡ θεία ἐκείνη στοργή. παρατύνει αὐτὰς ἀκατασχέτως, ἵνα χάριν τῶν προσφιλῶν αὐταῖς κρύψα τὴν ζωὴν αὐτῶν θυσίασσοι! . . .

Πρὸς τί δὲν ἔξερχεσαι, ὡς ὑπέσχεσο, κάρη, τῶν ζοφερῶν τειχῶν ἐκείνων, ταχεῖα ὡς αὔρας πνοή; πρὸς τί δὲν σπεύδεις πρὸς τὸν εὔσκιον παρὰ τὸν λόφον οἰκίσκον τῆς φίλης σου; πρὸς τί ἀτενίζεις ἐκτὸς τοῦ θολοῦ θυρίδου μετὰ θιλιεροῦ μειδιάματος; ἀλλὰ πρὸς τί, τέλος, ἐνδύεσαι γοργῶς τὰ ἀπαλίσια ράκη, ἀπερ ὁ προσφιλῆς ἀδελφός σου μετὰ μίσους ἀπέροιψε,

Τί μελετᾶς; ποία λοιπὸν ἀρειότολμος ἀπόφασις θαυμαστῆς αὐταπαρνησίας πληροὶ τὴν ψυχήν σου, νεαρὰς ἡρωῖς, καὶ ποίος σπινθήρος ἐνθέρμου πυρός, πυρὸς τρισγίου, καταστράπτει τὸ βαθύμελαν βλέμμα σου; . . . Ω, πρὸς Θεού! ὅντως ἀπεφάσισας λοιπόν ἵνα θύσης σεαυτὴν ἐπὶ τοῦ θεσπεσίου βωμοῦ τῆς ἀδελφικῆς στοργῆς σου, εὐλαβῆς Ἀντιγόνη, Μηκαρίξ ἡμέμητος; . . . ποῦ λοιπὸν τὰ νεφελόεντα ὄνειρα τῆς ἀγνῆς σου ἥθης, ποῦ αἱ σκιαγραφίμεναι ἥδη χρυσαὶ τοῦ μέλλοντος ὑμεναίου σου ἐλπίδες, ποῦ τὰ εὔχροα ρόδα τοῦ παραπεικούζομένου ἥδη γαμηλίου στεφάνου σου; τόσῳ εὐχερῶς λοιπὸν πάντων τούτων ἀπεσπάσθη ἡ νεαρά σου ψυχή; τόσῳ ταχέως λοιπὸν ὁ παλαμὸς τοῦ μαρτυρικοῦ ἡρωϊσμοῦ σου κατέπινεν ἐν σοὶ πάντας ἄλλον γλυκὺν παλιμόν; . . . Ἀλ-

λὰ πῶς, κάρη, δὲν διενοκθῆς ὅτι ἐπίσης σφοδρὸν ἔστα τὸ τραῦμα, ὅπερ θὰ κατενέγκῃ κατὰ τῆς μητρικῆς καρδίας ὁ σός, ὡς καὶ ὁ τοῦ ἀδελφοῦ σου, διὸ ἔσωσας, θάνατος; μὴ δὲν θὰ αἰσθανθῆ ἡ γηραιά θυελλούλητος δρῦς τὸν αὐτὸν πόνον ἀποσπωμένου τοῦ ἑνὸς ὡς καὶ τοῦ ἐπέρου σφριγγῶν καὶ φυλακόντων κλώνων αὕτης; . . .

— «Ω! σίγα, — οἵονει νομίζω ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην μοὶ φιλλίζει χαμαὶ νεύουσα σκυθρωπῶς — μοὶ, μοὶ πρόφερέ μοι νῦν τὸ βαθέως συγκινητικὸν τοῦτο ὄνομα! . . . ἡ μήτηρ μου! . . . ὡ, ναΐ! λυγρὸν θὰ χύσῃ δάκρυ ἀλλὰ κάλλιον ἔγω ἢ ἐκεῖνος ν' ἀποσπασθῶ τῶν στοργικῶν βραχιόνων της, κάλλιον ἔγω ἢ ἐκεῖνος νὰ στερηθῶ εἰς τὸ ἔαρ ἐτὶ τὰς χάριτας τῆς ζωῆς . . . ἐκεῖνος στιβάρος ἀνήρ, κάλλιον ἔγω, κορασίς ἀσθενῆς καὶ εὐθυπτος, θὰ ὑπερέσῃ αὐτὴν κλονούμενην καὶ τρέμουσαν! Ω, ναΐ, ὅρμως εἶπεν ἐκεῖνος πρὸ μικροῦ ἐν τῇ ζέσει τῆς γενναίας καρδίας του· ὁ δεσμώτης ὥφειλε νὰ ἐμμείνῃ ἐκεῖ ἔνθα ὁ Νόμος καθειρᾶται αὐτὸν, ὁ κατάδικος, καίτοι ἀθώος, ὥφειλε ν' ἀποθάνη ὑπὸ τὸ αὐτηρὸν τῆς Πατρίδος διάταχμα. ἀλλ' ἀντ' ἐκείνου ἂς πάθω ἔγω! ἡ ἔξαπατηθεῖσα Δικαιοσύνη ἵκανοποιεῖται οὕτως, ἀφ' οὗ ἐν οἰονδήποτε θῦμα προσφέρεται υποκλινῶς εἰς τὸν σεβάσμιον βωμὸν τῆς πρὸς αὐτὴν ὑπακοῆς, ἀφ' οὗ ἄλλως τε, ὅσον ἔγω, τόσον κ' ἐκείνος ἀνακτίως θ' ἀπέθυνσκε! . . .»

Καὶ πάλιν ἥδη δονεὶ τὰς ἡχούς τῶν νυκτίων ἀλεπτρύδων ἡ ὀξεῖα κραυγὴ, καὶ ἀρκιαὶ ὑπόχρυσοι λάμψεις ἐπὶ τοῦ ἀμαυροῦ αἰθέρος ἀγγέλλουσι τὴν ἀστραφηθόλον προσέγγισιν τοῦ χρυσονίου τοῦ Φοίβου ἄρματος. Ή κόρη ἀνανήφει, ύψοι τὸ βλέμμα, προσεύχεται! . . . Σιγή, σιγή! ὃ φύσις, ἦτις ἀρχεσσαι γαληνῶς ἀφυπνουμένη μὴ γένης φύσιγγον οὐδένα, οὐδεμίαν θροήν· ἀφεις τὴν ἴεράνη προσευχὴν ἐκείνην ν' ἀνέλθῃ ἀμιγῆς ὅλως πρὸς τὸν εὐρὺν οὐρανόν.

Δ'.

Ἐπαιωρεῖται ἡ φωτοθόλος ἀνατολή· τὰ νέφη ἀρχονται ἀμυδρῶς ὑπολευκάζοντα, ἀργυρούμενα, διαλαμπόμενα ὑπὸ κυριάτων χρυσοῦ· τὸ ἔσχατον ὅντας τοῦ νυκτίου τῆς φύσεως ὑπνοῦ αρίπταται· ἀλλὰ τῶν λειμῶν τὰ ρόδα καὶ τὰ χιονόπλαστα κρίνα, κλίνοντα τὴν εὑδροσον μορφὴν ἐπὶ τοῦ στελέχους, ἡρέμα τὴν ὑπνώττουσιν.

Ἡ ἔλαφος δὲν πργίσεν ἔτι σκιρτῶσα ἐπὶ τῶν εὐδένδρων ὄρεων της· ὁ βουκόλος δὲν ἤγαγεν ἔτι πρὸς τὴν βαθυπρασίνην χλόην τὰς λευκὰς αὐτοῦ δαμάλεις· ἀλλὰ πρὸς τὶς μυριοκέφαλος ἐκείνη πληθύς, βαθέος ὅρθρου ἀφυπνισθεῖσα, πληροὶ τὴν πλατείαν τοῦ ἀστεος; ποτὸν ἀρχ τερπνὸν θέαμα μετὰ τοσούτῳ ζωηροῦ ὄργασμοῦ ἀναμένει; μὴ ροδοστεφῆ καὶ μυροφόρα ἀνθεστήρια παιγνια θὰ λάβωσι χώραν, ἢ μὴ πομπὴ γάμου χρυσόστολος μέλλει νὰ παρελάσῃ πρὸ αὐτῆς; οὐχὶ, οὐχὶ! δὲν ἀναμένει πομπὴν γάμου, δὲν ἀναμένει φαιδρὰ ἀνθέων παιγνια· ἀναμένει θέαμα οὐχὶ χαροπόν, ἀλλὰ θιλιερόν, οὐχὶ τερπνόν, ἀλλὰ φρικῶδες ἀναμένει, φεῦ, τὴν καρτομησιν καταδίκου! . . . οὐχὶ, οὐχὶ! . . .

Ε'.

Ο σχέλος πυκνούται, ο βόμβος αύξανει, η τήχω φρίκια!... ο κήρυξ αγγέλλει τὴν προέλευσιν τοῦ θύματος: ἄγριαι κρυπταὶ χαρᾶς μεμιγμένης τῇ φρίκῃ ἀπειλητικῶς αὐτὸς γαιρετίζουσι.

Ο πρώτος τῆς Θέμιδος μύστης, δικαστής ή ἄρχων, κάθηται ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου μετὰ παλμῶν ἀτενίζων τὸ θέαμα. Όδοι ἔφανη μακρόθεν βροῦν πρὸς τὸ ἱερόν γωροῦσσα, τοῦ καταδίκου ή συμπαθῆς καὶ ὥρας μορφῆς. Όδοι, εἶναι αὐτὸς ὑπὸ τὰ καλύπτοντα αὐτὸν ράχην ἀλλὰ πρὸς τὴν φαίνεται βραχύτερος πως καὶ λεπτοφυέστερος; ἀποδοτέον ἄρα τοῦτο εἰς τὰς ταλαιπωρίας τῆς μαχύρης εἰρκτῆς; Σταγῶν δακρύνου ἀναβλίζει ἐπὶ τῶν βλεφάρων τοῦ χρυσοθρόνου ἄρχοντος, καὶ σπασμῶδῶς τὴν ὡχρὰν μορφὴν κρύπτει ἐν τῇ παλάμῃ, ἐν ἡ στιγμῇ τὸν μικκύλον πόδα τείνει πρὸς τὴν βαθυῖδα τοῦ ἱεροῦ οἱ κατάδικοις· τὴν αὐτοτράχην ἀλλὰ δικαίαν καὶ ἀγαθὴν αὐτοῦ καρδίαν πικρὰ σκέψις σπαράσσει καὶ ἀνακυκῆ:

— Ω!... ἂν ἦναι ἀθώα ή μέλλουσα νὰ σφαγῇ μετ' ὀλίγον νεαρὰ ὑπαρξίες!...

Ανῆλθε τὴν βαθυῖδα ή μάρτυς τῆς στοργῆς· μετὰ μικρὸν ὁ πέλεκυς θὰ καταρρίψῃ χαμαὶ τὴν εὔειδη κεφαλὴν ἐκείνην νεκρὸν καὶ σφαδίζουσαν· μετὰ μικρὸν ή ἀραιὰ καὶ κονισαλέα τῆς ἀγυιας χλόη θὰ ποτισθῇ διὰ τοῦ θερμοῦ καὶ ἀγνοῦ αὐτῆς αἴματος! οὐαὶ! οὐαὶ!...

Ω τίλε, οἱ ἀνίσχων ἥδη ἐπὶ τὸν αἰθέρα! οἱ, πῶς δὲν προχέεις ἀκαριαίως αἰφνίδιον ζόρον ἐπὶ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην σκηνήν; ὃ ούρσανε! πῶς δὲ ἐπισκήπτεις αἰφνίς ἀγρίως βλέμων τὸν κεραυνόν σου τὸν πυρρὸν καὶ βαρύβροντον!...

ΣΤ'.

Ω! ἀλλὰ τίς ποδοβολητὸς δρομαίου ἵππου, ἀστραπῆδον ὄλονέν προσεγγίζων, προσπλήττει τὰς τραχείας πέτρας τῆς ὁδοῦ; ἵππεις ταχυδρόμου φαίνεται μορφῇ τῇ θέλει; πρὸς τὸ τρέχει ἀκατάσχετος;.. προσῆλθεν! ὑπερβαίνει κεφαλὰς πολλῶν· καταπατεῖ καλπάζων ἀλλούς πλείονας· «στήτε!..» βοᾷ! τὸ πλήθος στρέφει πρὸς αὐτὸν!...

Γοργὸς καθὼς ή ἀστραπὴ ή σχίζουσα τὰ νέφη, πίπτει πρὸ ποδῶν τοῦ ἐννεοῦ ἄρχοντος.

— Σῶσον! κράζει· σῶσον!.. εἰμ’ ἐγὼ οἱ κατάδικος!.. εἶναι ή ἀδελφὴ μου! προσῆλθεν ἵν’ ἀποθάνῃ ἀντ’ ἐμοῦ!.. ὡ, ρίψατε, ρίψατε ἐμέ, πρὸς Θεού! εἰς τὴν θέσιν ἐκείνης!.. καὶ δακρύει, καὶ σπαίρει, καὶ πάλλεται ὡς ἰχθύς ἐπὶ τῶν ἄμμων τῆς παρόλου ἀγωνιῶν.

— Ω!.. ἀκούεται φωνὴ τις ὁξεῖα· καὶ τὸ πλήθος στρεφόμενον βλέπει τὴν κάρην λιποθυμούσαν, πίπτουσαν ὡχράν, ἐν ᾧ ἀρθέντος τοῦ πετάσου, ἐκχείται εύρεως περὶ τὴν συμπαθῆ αὐτῆς μορφὴν τὸ πλουσιόν καὶ βαθύστιλπον κῦμα τῆς ἐβενότριχος κόμης της.

Τὸ πλήθος ἔξερεύει ἀλλοκότως ὄργης, ἐκπλήξεως καὶ συμπαθείας δακρυσματιγεις ἀλλαχαγμούς.

‘Αλλὰ στιγμὴ ἐπισήμου σηγῆς αἴφνης τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῦ θορύβου διαδέχεται.

— Ἔγερθητι! λαλεῖ σοθαρὰ καὶ παλμώδης τοῦ ἀρχούτος ή φωνή, καὶ η χειρὶς κύτου στοργὴ καὶ ἀνεγείρει τὸν ἀσπαίροντα μείρακα· ἐγέρθητι! οὐδεὶς θ’ ἀποθάνη σήμεον ὑπὸ τὸν πέλεκυν· εἰσαι ἀθῶς! οἱ ἐγκληματίας, οἱ ἔνοχος, δὲν προσέρχεται θρηνῶν ἵνα ἐπιτύχῃ τοῦ θανάτου ὡς προσέρχομες σύ, οὐδὲ ἀνατείνει ὡς σὺ θαρράλεως τὸ μέτωπον!...

— Λαέ μου! ἄρχετε τὴν λαϊμοτόμον! φέρετε στεφάνους ἀντὶ πελέκεως! ναὶ, φέρετε στεφάνους ρόδων, δαφνῶν καὶ φοινίκων, καὶ στέψατε τὴν κεφαλὴν τῆς εὐγενοῦς ἡρωΐδος, τῆς γενναίας μάρτυρος! τὰς ἀδελφάς ταύτας καρδίας, ἃς η χειρὶς τοῦ Θεοῦ διὰ δεσμοῦ ἀγάπης οὗτως ἀδιασπάστου συνδέει, οὐδεμίᾳ χειρὶς ἀνθρωπίνη θ’ ἀποχωρίσῃ ποτὲ τῶν ὄμοιοτύπων μορφῶν τούτων τὰ ἀγνόλευκα μέτωπα, οὐχὶ μαύρη κηλίς ὄνειδους, ἀλλὰ χρυσολαμπτής σφραγίς δόξης θὲ διακρίνῃ ἀείποτε!

Λαέ μου! κύψατε ἐδώ! προσκυνήσατε τὴν ἡρωΐδα, αιτήσατε συγγράμμην παρὰ τοῦ γενναίου μείρακος τούτου, ὃν ή πλάνη ἐσυκοφάντησε! ναὶ, κύψατε, ταπεινώθητε πρὸ τοῦ ψυχικοῦ μεγαλείου, καύσατε πρὸς τὴν ἀγίαν ἀρετὴν θαυμασμοῦ καὶ λατρείας θυμίαμα!..

Τρεμούση χειρὶς ἀποσμήχει ὁ ἀγαθὸς ἄρχων τὰ ἑαυτοῦ δάκρυσ καὶ συγκινήσεως ψίθυροι πυκνοί διαχέονται ἀνὰ μέσον τοῦ βραδέως ἀπεργούμενου πλήθους.

Ζ'.

‘Ο Φοίβος ὀλόσυκλος ἥδη ἀνατείλας, καταστράπτει τὸ σύμπαν δι’ ἀπλέτου φωτός· ὑπὸ τὴν θωπείαν αὐτοῦ ἀργυροῦται παφλάζον τὸ βαθύρρουν κῦμα, ἀνὰ τὰ εὔσκια δέ καὶ δροσώδη τῶν πλατάνων φυλλώματα, ἡδύμολοι ποιῶνται ἀδόνες συνκυλίαν φαιδρῶν ώδῶν ἀνυψοῦσαι πρὸς τοὺς σαπφειρόγλαυκον αἰθέρα, ὑμνολογοῦσιν εὐφώνως τὸν Παντεπότην Δημητουργὸν.

‘Η φύσις ὅλη φαίνεται στοργικῶς μειδιῶσα πρὸς τοὺς δύο εὐγενεῖς ἀδελφούς, οἵτινες, ἀπὸ τοῦ καρποῦ τὰς χειραὶ ἀλλήλων κρατοῦντες, σπεύδουσιν ἵν’ ἀποδῶσιν αὐτοτιγμεῖ τὴν ὑπερτάτην εύδαιμονίαν πρὸς τὴν φρικωδῶς ἀγωνιῶσαν παρὰ τὴν φίλη Ερμιόνη, ἐν τῇ ὄπισθεν τοῦ μυρτοστεφοῦς λοφίσου κρύπτη παμφιλτάτην μημέρα αὐτῶν.

Δέν βαδίζουσι· πετῶσι! δέν λαλοῦσι· ψάλλουσι! γλυκύρρουν κύμα καρδίας καταπλημμυρεῖ τὰ θερμὰ αὐτῶν στήθη.

“Αχ! ὅταν, ὅταν η καρδία εἶναι καρὰ γεμάτη, ἀνθεῖ τὸ πρόσωπο, γελᾶ, σπιθοβολεῖ τὸ μάτι! γρυπῇ κιθάρα γίνεται πούναι ἔτοιμη νὰ φάλη κάθε τῆς φύσις μάγεμα, καὶ ἐμπορφύρει τὰ κάλλη!

Κι! ἀληθινὰ πλευρὰ γελαστὴ τῆς φαίνεται· η φύσι· πλευρὰ ἀνθρώμην ἡ αὐγή, πλευρὰ χρυσωμένη· η δύση· δροσὰ τῆς φαίνεται· η βροχή, τῷ οδρανοῦ τὸ δάκρυ· ἔχει λουλουδία καὶ ἡ ἐπιζητεῖται· τὴν ἐρημικήν τὴν ἄκρη,

... Καὶ τῆς γελᾶς καὶ ἡ ἐρημαῖα, καὶ τοῦ γαλοῦ οἱ βράχοι,
καὶ ἡ σελήνη ἡ χλωμὴ ποῦ περπατεῖ μονάχη!
Σ τὸ μαγεμένο τῆς τάφτη δὲν κηλαϊδούνε μόνοι
δ σπήνος δ γλυκόβλαλος καὶ τῆς αὐγῆς τάχοδον.

γλυκὸς τραγοῦδη τῆς χαρᾶς τῆς κηλαϊδούνης ἀκόμα
καὶ τοῦ νεροῦ τὸ φλεγόσιμα, καὶ δ βόγγος τοῦ ἀνέμου·
καὶ ὑψώντας βλέμμα τρυφερὸν τὸν οὐρανοῦ τὸ δῶμα,
τότε σιγὰ γλυκολαλεῖ: — «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου! »

ΚΟΡΝΗΑΙΑ Α. ΙΗΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΛΙΝΑ.*

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἐκεῖνο ὅπερ παρέρχεται.

V.

Ἐπερειδόμενος διέρρεεν τὰς ὑψηλοῦ κορμοῦ,
διέκουεν ρεμβωδῶς τὰς ὑποκάρφους τῶν νυκτίων ἀέρων
θροάς . . . Ω! πόσον βαθέως ἡγάπα, πόσον βαθέως
ἡσθάνετο τὸν ἔρωτα τοῦτον θραύσοντας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ,
εἰσδύνοντας εἰς τὸ αἷμα τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν τῷ
στιγμῇ ἐκείνῃ τῆς ἀπολύτου μονώσεως! ἀντελαμβάνετο
τῆς ἀπειρότητος αὐτοῦ ἐν τῷ ἀπεριορίστῳ τῶν
ὑνειρωξεων αὐτοῦ, ἐν τῷ κενῷ τοῦ πνεύματος του.
Ἄλλος δὲ τὸν ἡσθάνετο αὐτὸν ἐν τῷ αὔστηρῷ σε-
βασμῷ δεστις τὸν ἔχαρακτήριζε. Οχι. ὥρκίσθη ἡδη
καθ' ἑαυτόν· οὐδὲν ἔμελλε ποτε νὰ ἔξιτερικευθῇ ἐκ
τοῦ παράφρονος πάθους τούτου μόνον κατὰ μικρὸν
ἔφονεύετο· τὸ δὲ θ' ἀπέθνησκεν ἐξ ὀδύνης; ἡσθάνετο
καλῶς δὲ οὐδέποτε θάνατον ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς
ψυχῆς τὴν προσφιλῆ καὶ θανάσιμον ἄμα τοῦ ἔρωτος
τούτου ἀνάμνησιν. Οιδόλως ἐπήρχετο αὐτῷ δὲν
δὲτι τὸ ἵνδχλμα δυνατὸν ν' ἀγαπήσῃ αὐτὸν ἡμέραν
τινά, ἄλλως δὲ εἰς τὸ θάνατον τοῦτο; μὴ θάνατον
φεύετο ποτε αὐτὸς διότι πτωχὸς τὴν ἐκατομμαρισοῦχον
νεάνιδα; Ενίστε ἀσφαρεῖς τινες λόγοι τοῦ πατρὸς
αὐτοῦ ἐπλήρουν τὴν μνήμην του . . . Ο ἀξιωματικὸς
Δακή δὲν ἦταν μετεράτοκος οὐδὲ οἰκογενείας ἀπογόνου
τιμαριωτικοῦ τινος πύργου τοῦ Πενιάρκη ἢ τοῦ Σαΐν-
Μαλό; μὴ ἀνερευνῶν τις, δὲν θάνεισκεν ἐκπεπτω-
κίαν τὴν κοινωνικὴν αὐτῶν θέσιν, ἢ οὐδόλως προ-
σεπάθησε ν' ἀνυψώσῃ τις ὑπερηφνία τις αὐστηρή;
Ο Ἱωάννης ἀνεμιμνήσκετο ἡρεπωμένου τινὸς πύργου
ἔχοντος εἰς τὰ τείχη τοξότιδες, ἐν τῷ ὄποιᾳ διόπτης
αὐτοῦ ἀπέθνεν ἐρημίτης, μόνον ἔχων φίλον τὸν
ἱερέα, δεστις ἔχαιρετίζειν αὐτὸν συνήθως λέγων: «Χαι-
ρετε, κύριε δὲ Καρναόρ.»

^{*)} Ήθες ἀριθ. 9, σελ. 177—179.

Ἄλλος τὲ συμαίνουσα πάντα ταῦτα; Τετέλεσται,
εἶναι ἀπόκλητος! εἶναι διδάσκαλος, καὶ διδάσκαλος
δημοσίος, οὐγέτης ἐξ ἑκείνων εἰς οὓς τὰ σύγχρονα ἔθιμα
τῆς κοινωνίας καὶ ἡ καταρίθμησις εἰς ἐταιρείας ἀκα-
δημιακὰς δημιουργοῦσιν οἵοντες τίτλον ἀριστοχρατίας
τινός εἶναι διδάσκαλος δεσποινίδων, εἶναι τι παρα-
πλήσιον τοῦ «πατιδόνομου», εἶναι τι ὅπερ ἔχει ὡς ἀν-
τίστοιχον ἐν τῷ κύκλῳ τῶν πυργοδεσποτῶν καὶ ζα-
πλούτων τὴν «πατιδαγωγόν.»

Γινώσκει καλῶς τὸ περιφρονητικὸν τοῦτο ἐπίθε-
τον, ὅπερ ἐν εἰδίμουσι ἐπιπίπτον ἐπὶ τῆς κε-
φαλῆς τοσούτων δυστυχῶν κορῶν εύφυῶν, νεαρῶν καὶ
ώραιών, ἀφιερεῖ ἀπ' αὐτῶν καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ὑπο-
ψηφιότητα τοῦ γάμου;

Ο χρόνος διέρρεεν· ὁ ζέφυρος ἔθωπεις τὰς εὐφύλ-
λους δρῦς καὶ ἐπλήρου τὴν ἀτμόσφαιραν ἀνθίνων ἀρω-
μάτων καὶ ἥχων ἀφικνουμένων ἐγγύθεν διόπρωθεν.
“ Ήσκεν οὕτοις ζωηραὶ τινες φωναὶ προερχόμεναι εἰς τῆς
όδου, διὸ τῆς γεφύρας, διὸ διέβαντο οὐιλοὶ χωρικῶν, οὓς
ἡ νῦξ κατέλαβες βραδύναντας, κρότος ἀμαξιδίων ἀτι-
να ἔσυρον ἵπποι βραδύτατα βραδίζοντες, συριγμοί, ἀ-
σαφεῖς ψιθύροι καὶ μελοποιίαι ἀγροτικαὶ, ὄλακατ κυ-
νῶν ἀντηγούσαι μακρὰν ἐν τῷ δρίζοντι, συναυλία τις
ἐν συνάλω συνηχοῦσα μετά τῆς μονοτόνου τῶν γρύλ-
λων φωνῆς.

. . . Ή Λίνα! Ή Λίνα! Ω! ἐὰν ἦτον ἐκεῖ, ἔγγὺς
αὐτοῦ, ριγοῦσα ἐλαφρῶς καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ
ώμου του στηρίζουσα! ἐὰν ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἡμιθραύ-
στου ἔδρας ἐκείνης καὶ αὐτὸς γονυπετής πρὸ αὐτῆς
ἐκάλυπτε τοὺς μικρούς της πόδας διὰ μανδύου, ἐθέρ-
μανεις διὰ φλογερῶν ἀσπασμῶν τὰς μικρὰς καταψύ-
χρους χειράς της!

— Εάν δὲ ἀκήρη, παιζὼν διὰ τῶν ξανθῶν αὐτῆς
βιστρύχων τῷ ἐπέρρειτεν εἰς τὰ χεῖλη τὰ ἡδέα των
ἀρώματα! ἐὰν τὰ δένδρα τῇ ἐψαλλον θαυμασμὸν διὰ
τῆς θροῆς των, ἐὰν διφορέαται τῇ ἐλάχιστη περιπαθῆ
τινα ἀσματα! . . . Ή Λίνα! τὸ γλυκὺ ἐκείνο φάσμα
ἐφοίτα πρὸς αὐτόν· ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν ἐλαφρόν, δια-
ρανές, γλυκογύιτον διροδίπεπλον, μετὰ τῆς χρυσῆς
ἐκείνης φωνῆς, τῆς τοσούτω γνωστῆς εἰς τὰ ὄπα αὐ-
τοῦ, μετὰ τοῦ μελῳδικοῦ γέλωτος διν τοσάκις ἐπή-
κουσε λαθροίων ἡχούντα καθ' ἧν στιγμὴν κατέλειπε
τὴν σοβάρὰν τῆς παραδόσεως αἴθουσαν!

Ἡ ὄπτασία ἐμέθυεν αὐτόν· ἀκίνητος, τὴν δρασιν
ἔχων ἐκμεμηδενισμένην, ἐτέρπετο βλέπων πυκνούμε-
νον δόλονέν τὸ συῆνος τῶν σκιῶν διόπερ ἔθωπειν αὐτόν.
‘Αλλος αἴρνης δόλη διπλή τοῦ ὄνειρου ἐκείνου ἐσθέ-
σθη περὶ αὐτόν, καὶ μόλις τῇδε κάκεισε φαντασιώ-
δης τις σκιαχυγής ταινία περιειλίσσετο ἔτι εἰς τοὺς
δέλταδεις κορμούς. Τὰ ἐρέθη παρήρχοντο πρὸ τῶν δύ-
μάτων αυτοῦ ἡδη ωσεὶ μαχικοὶ πέπλοι ζοφώδεις καὶ
ἀεροειδεῖς. Ήσθάνετο τὰς παμμελαίνας πτυχής των
ἐπὶ τῶν βλεφάρων αὐτοῦ, καὶ ἀπέλαυνε παράδοξον δι-
δονήν θεωρῶν τὴν μονήρην παραξένην αὐτοῦ τεθαμμένην
βαθέως ἐν τῇ πυκνῇ ἐκείνῃ σκοτίᾳ . . . Μήτοι δὲν
συνέβαινε τὸ αὐτό καὶ ως πρὸς τὸν βίον αὐτοῦ, ως